

KRONIKA

VILNIAUS VALSTYBINIO V. KAPSUKO UNIVERSITETO
FILOLOGIJOS FAKULTETO MOKSLINIŲ LAIPSNIŲ TEIKIMO TARYBOJE

1969 m. sausio 23 d. Ambrasas Kazimieras, Jono s., apgynė filologijos mokslų kandidato disertaciją „Pažangioji lietuvių kritika“.

Oficialieji oponentai: fil. m. dr. L. Gineitis; doc., fil. m. kand. A. Sprindis. Disertaciją recenzavo Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto Lietuvių ir užsienio literatūros katedra.

K. Ambraso disertacijoje¹ tiriama demokratinė antifašistinė lietuvių estetiškos minties kryptis, susiformavusi buržuazinėje Lietuvoje trečiojo dešimtmečio pirmoje pusėje ir gyvavusi iki tarybinės santvarkos atkūrimo 1940 metais. Tyrinėtojo dėmesio centre yra šiuo periodu pasirodę K. Korsako, J. Simkaus, A. Venclovos, P. Cvirkos, J. Būtėno, V. Zilionio, K. Borutos, V. Drazdausko bei daugelio kitų pažangiųjų kultūros veikėjų kritikos straipsniai. Sukaupią gausią medžiagą disertantas nagrinėja probleminiu aspektu, vystydamas nagrinėjamą keturiomis linkėmis. Disertacijoje nušviečiama literatūros ir tikrovės, literatūros ir visuomeninio gyvenimo, literatūros ir kritikos santykiai, estetikos bei stilistikos klausimai. Į kiekvieną šių linkmių stengiamasi pažvelgti tiek istoriniu, tiek šių dienų visuomeninės minties požiūriu. Pagrindinė K. Ambrasui rūpima problema yra pažangiosios kritikos ryšys su marksistine estetika, pastarosios pradmenų išryškėjimas — koku mastu

pasireiškė jie pažangiojoje kritikoje, kiek suponavo jos turinį bei kriterijus.

K. Ambraso disertaciją oficialieji oponentai įvertino teigiamai. Buvo pažymėta sukaupta gausi informacinė-faktinė medžiaga, plati idėjinė-estetinė koncepcijų analizė, ryškus nuolatinio antagonizmo tarp pažangiosios kritikos ir buržuazinių pažiūrų nušvietimas, atskleisti specifiniai pažangiosios lietuvių kritikos savumai. Oponentai pareiškė ir kritinių pastabų: pasigesta organiškumo nušviečiamo objekto susiejimo su kultūrinio-literatūrinio gyvenimo nagrinėjamoju laikotarpiu visuma, su ankstesne demokratinės kritikos raida. K. Ambraso disertacijos vertę padidina pridėta pažangiosios lietuvių kritikos bibliografija, sukaupusi daugumą visus tiriamo objekto šaltinius.

Be išleistos knygos K. Ambrasas yra paskelbęs eilę straipsnių disertacijos tema².

* * *

1969 m. vasario 11 d. VVU Filologijos fakulteto mokslinių laipsnių teikimo taryboje Zaborskaitė Vanda, Juozo d., apgynė filologijos mokslų daktaro disertaciją „Maironis“.

Oficialieji oponentai: LTSR MA akademikas, prof., fil. m. dr. K. Korsakas; prof., fil. m. dr. J. Lebedys; fil. m. dr. L. Gineitis. Disertaciją recenzavo Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto Lietuvių

¹ Ji išleista atskira knyga: K. Ambrasas, Pažangioji lietuvių kritika, V., 1968.

² Svarbesnieji jų: V. Mickevičius-Kapsukas — literatūrinio palikimo vertintojas, „Pergalė“, 1957, Nr. 11; Plechanovas ir lietuvių estetinė mintis; Visarionas Belinskis ir lietuvių literatūra, abu kn.: K. Ambrasas, Literatūros akiračiai, V., 1961; A. Lunačarskis ir lietuvių literatūra, „Pergalė“, 1965, Nr. 11.

ir užsienio literatūros katedra, atsiliepiamą atsiuntę Šiaulių K. Preikšo pedagoginio instituto Lietuvos literatūros katedra.

Disertacija³ įvertinta kaip labai aukšto mokslinio lygio veikalas, išsamiausiai ir kvalifikučiausiai iš visų ligšiolinių darbų nagrinėjantis Maironio gyvenimą, laikotarpį ir kūrybą. Organiškai jungdama istorinį-socialinį ir estetinį objekto tyrinėjimo aspektus, daktarantė konkrečiai ir tuo pat metu giliai teoriškai išnagrinėjo eilę svarbių klausimų, kaip antai: nacionalinis-išsivaduojamasis lietuvių judėjimas ir Maironio vieta jame, poeto kūrybos ir ideologijos santykis, bendratautiniai-liaudiškieji ypatumai. lėmė jo lyrikai nenykstančią vertę, bei daugelis kitų.

Ypač teigiamai oficialieji oponentai vertino sugebėjimą paprastai ir natūraliai siesti specifinius literatūros reiškinius su visuomeniniais laikotarpio įvykiais, su vykusia idėjų kova bei problemomis, iškilusiomis to meto Lietuvos visuomenei. Išsamus ir turiningas yra Maironio romantizmo aptarimas, išryškinti iki šiol visiškai netyrinėti Maironio poezijos bendrumai su Vidurio Europos tautų 19 a. literatūra, su Puškino, Šilerio, Adomo Mickevičiaus bei kitų poetų lyrikos motyvais. Bendrųjų literatūros klausimų gvildinimą konkrečiais pavyzdžiais ir pastebėjimais paremia subtili Maironio kūrinių analizė, individualiųjų jo kūrybos bruožų nušvietimas. V. Zaborskaitės disertacija yra kūrybingo marksistinio-dialektinio metodo taikymo pavyzdys. Oficialieji oponentai taip pat pažymėjo literatūrinę veikalo „Maironis“ vertę, puikų daktarantės stilių. Anot akademiko K. Korsako, V. Zaborskaitės stiliume „darniai jungiasi tikslūs žodžių, sąvokų bei specialios terminologijos vartosenos su vaizdinga, ryškia, neretai poetiška metaforika, su ryškiais palyginimais bei sugretinimais. Toks stilius net preciziškiems aiškinimams ar įrodinėjimams daug kur suteikia pakilios, sugestyvios intonacijos“. V. Zaborskaitės „Maironis“ vaizdžiai atskleidžia išaugusį

mokslinį tarybinės lietuvių filologijos lygį, yra vienas reikšmingiausių pastaraisiais metais jos pasiekimų.

Disertacijos tema yra skelbta darbų⁴.

* * *

1969 m. vasario 20 d. Filologijos fakulteto mokslinių laipsnių teikimo taryboje Vėlius Norbertas, Aleksandro s., apgynė filologijos mokslų kandidato disertaciją „Mitinės lietuvių liaudies sakmių būtybės“.

Oficialieji oponentai: prof., fil. m. dr. J. Lebedys; doc., fil. m. kand. D. Sauka. Disertaciją recenzavo Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto Lietuvių ir užsienio literatūros katedra. Atsiliepiamus atsiuntė Maskvos P. Lumumbos tautų draugystės universiteto prof., fil. m. dr. V. Sidelnikovas; Latvijos TSR MA Latvių kalbos ir literatūros instituto vyr. moksl. bendradarbis, fil. m. kand. A. Ancelanė; LTSR MA Istorijos institutas; einantis Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto prof. pareigas, fil. m. kand. Z. Slaviūnas.

Disertacijos tiriamuoju objektu N. Vėlius pasirinko mažai iki šiol tetyrinėtą sritį — lietuvių mitinius-tautosakinius vaizdinius, tiksliau, vieną svarbią jų dalį — mitines sakmių būtybes. Pasirinktas objektas nelengvas tirti jau vien dėl to, jog vis dar moksle nėra nusistovėjusi aiški pažiūra į mitines būtybes. Mokslinio tyrimo metodologija, neturėdama nusistovėjusių savų bendrųjų aiškinimo premisų, nuolat svyra tai į literatūrinės, tai į etnografinės objekto traktuotės vagą. Derindamas filologinio, folklorinio ir etnografinio tyrinėjimo metodiką, disertantas sėkmingai įveikė daugelį tyrinėjimo sunkumų, sutelkė, klasifikavo ir aptarė ne tik mitines būtybes tiesiogiai liečiančią medžiagą, bet ir ankstesnius jų tyrinėjimus bei fiksavimą senuosiuose istoriniuose šaltiniuose.

Didelė naudojamų šaltinių dalis yra rankraščiai, visa eilė duomenų kelsbiama pirmą kartą. Labai turtingas taip pat yra pridėtas prie disertacijos įvairiakalbės literatūros sąrašas.

³ Išleista atskira knyga: V. Zaborskaitė, Maironis, V., 1968.

⁴ Kijevo istorikų poveikis Maironio „Apsakymams apie Lietuvos praeigą“, LTSR MA Darbai, Serija A, t. 2(15), 1963; Eilėraščių menas, V., 1965; Apie eilėraščių dėstymą, „Tarybinė mokykla“, 1967, Nr. 9.

N. Vėliaus disertacijos turinį bei darbo linkmę tiksliai apibūdino ofic. oponentas D. Sauka. Mitiniai vaizdiniai disertantui „rūpi ne tik savo bendra idėja, bet ir konkrečiu išreiškimu: norima iškelti sakmėse užfiksuoto buitinio fono visas margumas, istorijos raidoje kintantis, evoliucio-

nuojantis, prieinantis kritinį tašką ir pagaliau imąs prieštarauti pats sau tikėjimo charakteris, tuo pačiu, vadinas, siekiama visų meninės charakteristikos, vaizdavimo detalių arsenalo pilnumo“.

Disertacijos tema skelbta straipsnių⁵.

R. Skeivys

VILNIAUS VALSTYBINIO V. KAPSUKO UNIVERSITETO LIETUVIŲ LITERATŪROS KATEDROJE

1969 m. sausio 6 d. Vilniaus valstybinio V. Kapsuko universiteto Kolonų salėje įvyko tradicinis V. Mykolaičio-Putino pagerbimo vakaras. Pažymint 76-ąsias įžymaus lietuvių tautos menininko, mokslininko ir pedagogo gimimo metines, buvo surengta studentų mokslinė konferencija. Poete kūrybą nagrinėjančius darbelius skaitė filologės O. Baliukonytė, M. Kontimaitė, R. Stukėnaitė-Mikutienė. Konferenciją-minėjimą atidarė lietuvių literatūros katedros dėstytoja M. Bieliauskienė, dalinasi prisiminimais bei koncertavo kompozitorius V. Paltanavičius, aktorius L. Norėika, solistas K. Silgalis, universiteto liuanisėjų etnografinis ansamblis ir kiti atlikėjai.

1969 m. kovo 11 d. Vilniaus Valstybinio V. Kapsuko universiteto Kolonų salėje

įvyko rašytojo P. Cvirkos 60-ųjų gimimo metinių minėjimas. Įžanginiu žodžiu vakarą pradėjo lietuvių literatūros katedros dėstytoja N. Bukelienė. Apie P. Cvirką papasakojo rašytojai J. Baltušis, J. Būtėnas, A. Sprindis, koncertavo Vilniaus aktoriai, Konservatorijos bei Universiteto studentai.

1969 m. balandžio 10 d. Vilniaus Valstybinio V. Kapsuko universiteto Kolonų salėje buvo paminėtos rašytojo J. Baltušio 60-ties metų sukaktuvės. Jubiliatą sveikino lietuvių literatūros katedros dėst. M. Bieliauskienė, doc. A. Sprindis, studentai. Meninėje dalyje buvo skaitytos J. Baltušio kūrinių ištraukos, koncertavo universiteto etnografinis ansamblis bei teatrinė studija.

R. Skeivys

VILNIAUS VALSTYBINIO PEDAGOGINIO INSTITUTO LIETUVIŲ IR UŽSIENIO LITERATŪROS KATEDROJE

1969 m. balandžio 17—19 d. vyko XXIV VVPI studentų mokslinė konferencija. Lietuvių ir užsienio literatūros sekcija (sekcijos vadovas doc. J. Riškus) išklaušė pranešimus: „Just. Marcinkevičiaus poezijos bruožai“ (stud. S. Gedmintytė, IV k., moksl. vad. doc. V. Areška), „Baudžiauninko paveikslas XIX a. pirmosios pusės

lietuvių poezijoje“ (stud. L. Griškevičiūtė, III k., moksl. vad. doc. J. Riškus), „Istorinė praeities koncepcija V. Pietario romane „Algimantas““ (stud. D. Girėnaitė, III k., moksl. vad. doc. A. Vaitiekūnienė), „E. Mieželaičio eilėraščio „Žmogus“ analizė“ (stud. J. Adomaitis, I k., moksl. vad. doc. K. Umbrasas), „Lenkų ir lietuvių li-

⁵ Padavimai ir sakmės, kn.: Ignalinc kraštas, V., 1966; Laumės lietuvių liaudies sakmėse ir tikėjimuose, LTSR MA Darbai, Serija A, t. 3(25), 1967; Laimės vaizdinys lietuvių tautosakoje, kn.: Spalio revoliucija ir visuomeniniai mokslai Lietuvoje, V., 1967.

teratūrinių ryšių klausimas“ (stud. O. Visockytė, III k., moksl. vad. doc. J. Riškus).

1969 m. spalio mėn. 15—17 d. įvykusioje Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto dėstytojų mokslinėje konferencijoje, skirtoje V. I. Lenino 100-sioms gimimo metinėms, Lietuvos ir užsienio literatūros sekcijoje (Lietuvos vadovas doc. J. Riškus) perskaityti trys pranešimai: „Vaižganto kūrybinio metodo bruožai“ (doc. A. Vaitiekūnienė), „Humanistiniai idealai lietuvių tarybiniam romane“ (vyr. dėst. L. Budrys), „Nauja archyvinė medžiaga apie A. Mickevičiaus ryšius su Lietuva ir lietuvių literatūra“ (doc. J. Riškus).

Vilniaus Valstybiniame pedagoginiame institute Lietuvos kalbos ir literatūros fakultete įvyko eilė renginių, skirtų V. I. Lenino 100-sioms gimimo metinėms. Studentai ir dėstytojai keliavo „Iskros“ platinimo keliais. Lietuvos kalbos ir literatūros kabinetas parengė parodą „V. I. Leninas ir lietuvių literatūra“. Kabineto ir Lietuvos ir užsienio literatūros katedros iniciatyva sudaryta lietuvių grožinės literatūros kūrinių, susijusių su Lenino tema, bibliografija. Fakultete įvyko dailiojo skaitymo konkursas lenininė tematika. V. I. Lenino 100-sioms gimimo metinėms fakultete literatai paskyrė savos kūrybos aptarimą — „Poezijos rudenį“. Žiūrėti — poetas M. Martinaitis, doc. V. Areška, doc. D. Judelevi-

čius, doc. I. Veisaitė — premijavo tris jaunuosius literatus — A. Morkūnaitę, V. Dabrikaitę ir St. Judicką. Geriausi fakulteto literatų kūriniai sudaro literatūros kritikos būrelio paruošto almanacho „Žarija“ III sąsiuvinį, skirtą lenininiam jubiliejui.

Katedros dėstytojai skaitė eilę paskaitų bei pranešimų literatūrine tematika visuomenėi. 1969 m. sausio mėn. doc. V. Areška skaitė paskaitą „Siuolaikinė lietuvių poezija“ Klaipėdos miesto mokytojams. Kovo mėn. doc. J. Riškus Respublikinėje bibliotekoje skaitė paskaitą apie naujausios tarybinės vaikų literatūros problemas. Rugsėjo 2—6 d. Maskvoje vyko respublikos mokslo dienos. Jų metu doc. V. Areška skaitė pranešimą „Siuolaikinė lietuvių kultūra ir literatūra“ gamyklos „Udarnica“ darbininkams ir inžinerijos-technikos personalui. 1969 m. rugsėjo 18 dieną Lietuvos TSR Akademiiniame dramos teatre įvykusiame respublikiniame J. Tumo-Vaižganto 100-jų gimimo metinių minėjime doc. A. Vaitiekūnienė plačiai nušvietė rašytojo kūrybinį kelią. Apie Vaižganto gyvenimą ir kūrybą ji skaitė pranešimus ir kituose šiai sukakčiai skirtuose minėjimuose: Respublikinėje bibliotekoje, Šiaulių pedagoginiame institute, Vilniaus mieste I vakarinėje-neakivaizdinėje mokykloje.

SIAULIŲ K. PREIŠO PEDAGOGINIO INSTITUTO LIETUVIŲ LITERATŪROS KATEDROJE

Šiaulių K. Preišo pedagoginio instituto Lietuvos literatūros katedros dėstytojas Jurgis Mališauskas 1969 m. rugsėjo 16 d. Vilniaus Valstybinio V. Kapsuko universiteto Filologijos fakulteto mokslinių laipsnių teikimo taryboje apgynė kandidato laipsnio disertaciją — „Tarybinio laikotarpio A. Vienuolio kūryba“.

1969 m. rugsėjo 20 d. Šiaulių K. Preišo pedagoginiame institute šimto metų gi-

mimo jubiliejaus proga buvo paminėtas J. Tumas-Vaižgantas. Pranešimą skaitė Vilniaus Valstybinio pedagoginio instituto docentė A. Vaitiekūnienė, atsiminimų papasakojo nusipelnęs respublikos mokytojas J. Adomaitis. Meninę dalį atliko Instituto studentai ir Muzikos mokyklos moksleiviai.

J. L.

„TAUTINIS ATGIMIMAS“ IR „VALSTYBINIS ATGIMIMAS“

(Skaityta 1968 m. lapkričio 28 d. Vilniaus Valstybinio V. Kapsuko universiteto istorikų teoriniame seminare.)

Dar XIX a. antrosios pusės lietuviškoje periodinėje spaudoje randame dažnai vartojamas dvi sąvokas — „lietuvių atgimimas“ ir „Lietuvos atgimimas“¹.

XX a. pradžioje mokslinio pobūdžio ir grožinės literatūroje sąvoka „lietuvių atgimimas“ pakeičiama kita — „tautinis atgimimas“. Pastaroji sąvoka ir prigijo buržuazinėje istoriografijoje.

Dar A. Rimka pastebėjo, kad sąvoka „tautinis atgimimas“ buvo suprantama labai įvairiai. Vieniems ji reiškė „senovės prisiminimus ir meilę jai“, kitiems — Lietuvą, „kalbančią, galvojančią, jaučiančią lietuviškai ir laisvai dirbančią tautinėje-kultūrinėje srityje“². Siame apibūdinime politinio savarankiškumo klausimas labai neapčiuopiamas. Kitais atvejais tautinis atgimimas buvo siejamas ir su Lietuvos valstybingumu.

Jei tautinio atgimimo pradžia nekėlė abejonių (dažniausiai buvo siejama su nacionalinio judėjimo pradžia), tai jo pabaiga buvo suprantama įvairiai: 1) išsi-kovojimas sąlygų nacionalinei kultūrai

vystytis; 2) nacijos susiformavimas; 3) nacionalinės valstybės sukūrimas.

Lietuvių tarybinėje istoriografijoje iki pastarojo laiko sąvoka „tautinis atgimimas“ nebuvo vartojama³. Tuo tarpu tarybinėje istoriografijoje apskritai, tame tarpe ir skirtoje lietuvių nacionalinio sąjūdžio reiškiniams nušviesti, šalia sąvokos „tautinis atgimimas“ (национальное возрождение) vartojama dar ir sąvoka „valstybinis atgimimas“ (государственное возрождение)⁴. Taigi šias sąvokas reikia laikyti turinčias visas pilietines teises.

Pripažinus tai, belieka apibrėžti šių sąvokų turinį. Čia ir susiduriama su sunkumais.

Pirmiausia aišku, kad sąvokos „tautinis atgimimas“ negalima visai tapatinti su sąvoka „renesansas“. Tai skirtingi reiškiniai. Sąvoka „tautinis atgimimas“ daugiausia vartojama kai kuriems XVIII a. pabaigos — XIX a. visuomeniniams procesams apibūdinti. Tačiau tikslesnio šios sąvokos turinio apibūdinimo literatūroje, berods, nėra.

¹ Žr. P. Liūtas (P. Leonas). Apie tautišką idėją, „Sviesa“, 1888, Nr. 6, 7 ir 8, p. 167—178; Krumplys (M. Jankaus), Politika, „Varpas“, 1889, Nr. 10, p. 160; Red. str. Išlygos atgyjimo Lietuvos, „Apszieta“, 1892, Nr. 2, p. 80.

² A. Rimka, Lietuvių tautos atgimimo socialiniai pagrindai ir „Auszros“—„Varpo“ gadynės (1883—93) socialekonominiai raštai, Kaunas, 1932, p. 8—10, 13—14; A. A. Бу- лать, Литовцы, отдельный оттиск из книги «Формы национального движения в современных государствах, С.-Петербург, 1909, стр. 14.

³ Tenka pasakyti, kad nevartojama ir „nacionalinio atgimimo“ sąvoka (ši sąvoka gal tikty dėl to, jog mokslinėje literatūroje, kalbant apie kapitalizmo epochą, esame linkę daugiau vartoti ne tautos, o nacijos sąvoką). Tačiau ir sąvoka „tautinis atgimimas“ nėra prasta. Sia proga norėtųsi pastebėti, kad žodis „tauta“ lietuvių raštijoje sutinkamas jau XVI a. (Žr. J. P a l i o n i s, Lietuvių literatūrinė kalba XVI—XVII a., Vilnius, 1967, p. 216; J. L e b e d y s, Mikalojus Daukša, Vilnius, 1963, p. 284—288.) Taigi pagal tradiciją sąvoka „tauta“ lietuvių kalboje pažymi etninę bendriją, egzistavusią dar iki nacijos susiformavimo. Drauge ji yra ir sąvokos „nacija“ sinonimas. Toks sąvokų daugiareikšmiškumas mokslinėje literatūroje gali sukelti painiavą, jeigu tiksliai neapibrėšime pavartotos sąvokos turinio.

⁴ Žr. З. Я. Т ф л ь в и р с к а я, Некоторые вопросы общественного движения в Литве и Белорусии в конце 50-х — начале 60-х годов и подпольная литература, Кн.: Революционная Россия и революционная Польша (вторая половина XIX в.). Сборник статей под редакцией В. А. Дьякова, И. С. Милера, Н. П. Митиной, Москва, 1967, стр. 8.

Cekoslovakijos istorijoje⁵ rašoma, kad „tautinis atgimimas“ tai „nacionalinio sąjūdžio atsiradimas ir išsivystymas, tautinės kultūros atgijimas ir bendras visuomeninio gyvenimo pakilimas“. Toliau vadovėlyje patikslinama, kad sąvoka „atgimimas“ tiesiogine prasme tinka tik nacionalinei kalbai. Tuo tarpu kultūra, nacionalinis sąjūdis, politinis savarankiškumas ne „atgimė“, nebuvo tęsinys senų tradicijų, senų visuomeninių reiškinių, o buvo kokybiškai nauji istoriniai reiškiniai, atsiradę visai naujoje socialinėje-ekonominėje dirvoje. Aišku, toms tautoms, kurios praeityje turėjo politinį savarankiškumą, jis turėjo nemažą įtaką, ypač pradiniam atgimimo etape, ir tuo didesnę, kuo trumpesnis buvo politinio pavergimo, politinės priklausomybės laikotarpis.

Aukščiau pateiktas tautinio atgimimo apibrėžimas, atspindėdamas esminius jo bruožus, turi vieną trūkumą — iš jo ne-

galima suprasti, kuomet atgimimas baigėsi.

Nacionalinių sąjūdžių epochai apibūdinti, matyt, teisinga būtų vartoti dvi sąvokas: „tautinis atgimimas“ ir „valstybinis atgimimas“. Tuomet tautinis atgimimas reikštų nacijos formavimąsi. Nacijos susiformavimas reikštų ir tautinio atgimimo pabaigą. Lietuvių nacija susiformavo XIX a. paskutiniojo dešimtmečio pirmojoje pusėje. Ją drąsiai galime vadinti *valstietiška nacija*, nes daugiau kaip 90% visų lietuvių sudarė valstiečiai.

Valstybinis atgimimas reikštų kovą už politinę nepriklausomybę. Jos iškovojimas reikštų valstybinio atgimimo pabaigą.

Toks abiejų sąvokų vartojimas nepainiotų nei tyrinėtojo, nei skaitytojo ir padėtų išskirti esminius nacionalinio judėjimo reiškinius.

R. Vėbra

⁵ Зг. История Чехословакии, т. I, под редакцией Т. Э. Санчука и П. Н. Третьякова, Москва, 1956, стр. 339.

8L+8

L1 551

Redaktorės T. Daržinskaitė, J. Kardelytė
Tech. redaktorė V. Čečytė
Korektorės I. Burnelytė, E. Vaitkūnienė

Leidinio Nr. 11567. Tiražas 800 egz.
Duota rinkti 1970.VI.29.
Pasirašyta spaudai 1970.XI.18. LV 08598.
Popierius 70×90^{1/16} — 7,75 pop. lapo =
18,14 sp. lanko, 18,37 apsk. l. lanko.

Kaina Rb 1,39

Spausdino Valst. K. Poželos sp. Kaune,
Gedimino 10. Užsakymo Nr. 1081.